

119

MINISTRIES

“Dit document is een script van onderwijs dat is bedoeld om via video te worden getoond. In de video worden relevante tekst, dia's, media en afbeeldingen getoond om de presentatie te vergemakkelijken. Daarom is het mogelijk dat deze tekst soms niet vlot leest of dat bepaalde teksten eigenaardig klinken. Daarnaast kunnen er grammaticale fouten voorkomen die niet acceptabel zouden zijn in literair werk. We moedigen u aan om het video-onderwijs te bekijken omdat het een aanvulling is op het schriftelijke onderwijs.”

Dood voor de Wet? (Romeinen 7:1-6)

Is de Wet van God die in het Oude Testament staat nog steeds relevant voor christenen? Dat is afhankelijk van wie je het vraagt. Als je het bijvoorbeeld aan Jezus vraagt - ofwel Jesjoea, zoals Hij in de eerste eeuw werd genoemd - dan is het antwoord ja. Jesjoea verbood Zijn volgelingen om zelfs ook maar *te denken* dat Hij was gekomen om de Wet van God af te schaffen:

Mattheüs 5:17

Denk niet dat Ik gekomen ben om de Wet of de Profeten af te schaffen; Ik ben niet gekomen om die af te schaffen, maar te vervullen.

Jesjoea legt verder uit dat niets van de Wet zal verdwijnen totdat hemel en aarde voorbijgaan en alles is geschied (Mattheüs 5:18). Bovendien spoort Hij Zijn volgelingen aan om zelfs de geringste geboden van de Wet te doen en te onderwijzen (Mattheüs 5:19).

Dus, volgens Jesjoea, moeten we ons aan de Wet van God houden. Maar niet iedereen is het daarmee eens. In de tweede eeuw na Christus was er een leraar met de naam Marcion die onderwees dat het Oude Testament een product was van demonen en dat de christenen er niets mee te maken zouden moeten hebben. Marcion werd heel breed afgewezen als een ketter, maar helaas blijft zijn geest de moderne christelijke kerk achtervolgen.

In zijn boek *Irresistible* haalt Voorganger Andy Stanley Marcion aan wanneer hij het volgende schrijft:

Volgelingen van Jezus zijn dood voor de wet. De wet heeft, samen met de verbondsregeling, die als context diende voor de wet, geen zeggenschap over het leven van een gelovige. Geen ... Volgens Paulus zijn de volgelingen van Jezus dood voor de Tien Geboden. De Tien Geboden hebben geen gezag over jou. Geen. Voor alle duidelijkheid: Gij zult de Tien Geboden niet gehoorzamen.

-Andy Stanley, Irresistible: Reclaiming the New that Jesus Unleashed for the World (Grand Rapids, MI: Zondervan, 2018), blz 136

Dus, volgens Voorganger Stanley, zouden de christenen de Wet van God niet moeten gehoorzamen - zelfs niet de Tien Geboden! - omdat we dood zijn voor de Wet. Voorganger Stanley citeert de apostel Paulus, in Romeinen 7:1-6, ter ondersteuning van deze gedachte. In deze passage zegt Paulus wel dat de gelovigen "gestorven zijn voor de Wet" en "ontslagen zijn van de Wet". Maar wat betekenen deze uitspraken eigenlijk? Is de apostel Paulus het niet eens met Jesjoea over het belang van de Wet voor de christenen? Denkt Paulus dat de Wet van God geen zeggenschap meer heeft over het leven van een gelovige?

Voordat we Romeinen 7:1-6 nader gaan bekijken, is het de moeite waard om enkele andere dingen op te merken die Paulus zegt over de Wet. In hetzelfde hoofdstuk noemt Paulus de Wet "heilig, rechtvaardig en goed" (Romeinen 7:12). Hij noemt de Wet "geestelijk" (Romeinen 7:14) en verheugt zich erin (Romeinen 7:22). Elders in Romeinen zegt Paulus dat ons geloof in de Messias de Wet bevestigt (Romeinen 3:31). Paulus zegt dat ons vlees weigert om zich te onderwerpen aan de Wet van God (Romeinen 8:7), maar dat de Heilige Geest de gelovigen in staat stelt om de rechtvaardige eisen van de Wet te houden (Romeinen 8:2-4).

Op basis van deze uitspraken blijkt dat Paulus en Jesjoea het volledig met elkaar eens zijn. De Wet is een goede zaak, en gelovigen zouden zich eraan moeten houden. Hoe moeten we Romeinen 7:1-6 dan begrijpen? Laten we beginnen met het lezen van deze passage:

Romeinen 7:1-3

Of, broeders, weet u niet – ik spreek immers tot mensen die de wet kennen - dat de Wet over de mens heerst zolang hij leeft? Want de gehuwde vrouw is door de Wet gebonden aan de man zolang hij leeft. Als de man echter gestorven is, is zij ontslagen van de Wet die haar aan de man bond. Daarom dan, als zij de vrouw van een andere man wordt terwijl haar man leeft, zal zij een overspelige genoemd worden. Als haar man echter gestorven is, is zij vrij van de Wet, zodat zij geen overspelige is als zij de vrouw van een andere man wordt.

Paulus zegt dat de Wet - de Torah - alleen bindend is voor een persoon zolang hij leeft. Dus als een gelovige sterft, dan is hij niet langer gebonden aan de Wet. Paulus geeft vervolgens een voorbeeld om dit principe aan te tonen. Hij zegt dat een vrouw gebonden is aan haar man zolang haar man leeft. Dat wil zeggen, terwijl ze getrouwd is met haar man, kan ze met niemand anders trouwen. Als ze met iemand anders zou trouwen terwijl ze nog met haar man getrouwd was, pleegt ze overspel. Maar als haar man sterft, is ze ontheven van haar verbond met hem en daarom vrij om met een andere man te trouwen.

Hoe helpt dit principe ons om de relatie van de gelovige te begrijpen ten opzichte van de Wet? Nou, laten we verdergaan:

Romeinen 7:4

Zo, mijn broeders, bent u ook door het lichaam van Christus gedood met betrekking tot de Wet, opdat u aan een Ander zou toebehoren, namelijk aan Hem Die uit de doden opgewekt is, opdat wij vrucht zouden dragen voor God.

Dus door de eenwording met Christus is de gelovige "gedood met betrekking tot de Wet" (vgl. Romeinen 6:5-6). Net zoals de vrouw niet langer gebonden is aan haar overleden echtgenoot, is de gelovige op de een of andere manier niet langer "gebonden" aan de Wet. De gelovige is "ontslagen van de wet" (Romeinen 7:6) en is nu vrij om Christus toe te behoren.

Zoals we hebben gezien, interpreteert voorganger Stanley dit vers zodanig dat de Wet geen zeggenschap meer heeft over hoe de gelovigen zouden moeten leven. Maar is dat werkelijk wat Paulus hier zegt? Hoe kunnen we deze passage overeen laten komen met de andere uitspraken van Paulus, die het blijvende belang van de Wet voor de gelovigen duidelijk bevestigen?

We achten het onwaarschijnlijk dat Paulus zichzelf schaamteloos tegenspreekt. Hij moedigt de gelovigen niet aan om de Wet te gehoorzamen in het ene deel van Romeinen om hen in een ander deel vervolgens te ontmoedigen om de Wet te gehoorzamen. Dus hoe kunnen we deze ogenschijnlijke tegenstrijdigheid dan oplossen? Het antwoord is dat Paulus een duidelijke bedoeling lijkt te hebben als hij hier spreekt over de Wet. Dat wil zeggen, Paulus lijkt te spreken over een bepaalde functie van de Wet, waaraan gelovigen zijn "gestorven" en waarvan ze zijn "verlost".

(Zie J. Brian Tucker, *Reading Romeinen After Supersessionism: The Continuation of Jewish Covenantal Identity* (Eugene, OR: Wipf and Stock, 2018), blz 109).

Om dit uit te leggen; in Romeinen gebruikt Paulus de term "wet" soms om naar bepaalde functies van de Wet te verwijzen (Romeinen 7:22-23, 25; 8:2). Een goed voorbeeld hiervan lezen we in Romeinen 8:2:

Romeinen 8:2

Want de Wet van de Geest van het leven in Christus Jezus (Messias Jesjoea) heeft mij vrijgemaakt van de wet van de zonde en van de dood.

Paulus lijkt hier te zeggen dat de Wet een dubbele functie heeft. Met betrekking tot de "Geest" functioneert de Wet als een instrument om de gerechtigheid te vervullen (Romeinen 8:4), die tot het leven leidt. Met betrekking tot het vlees (Romeinen 7:7-20), dat geneigd om te zondigen, functioneert de Wet om de zondaar ter dood te veroordelen. Met andere woorden, de Wet op zichzelf is een goede zaak (Romeinen 7:12), maar het is een instrument dat kan worden gebruikt om leven *of* dood te bewerkstelligen (vgl. Deuteronomium 30:19). Degenen die worden geleid door de Geest, gehoorzamen de Wet. Dus voor hen brengt de Wet leven en zegen. Degenen die zich laten leiden door hun "vlees" zijn ongehoorzaam aan de Wet (Romeinen 8:7). Dus voor hen brengt de wet dood en veroordeling.

In Romeinen 7:4 lijkt het er dus op dat Paulus verwijst naar de macht van de Wet om zondaars te veroordelen. Dit is de specifieke functie van de Wet, waarvan Paulus zegt dat we daarvoor zijn "gestorven". Laten we dit eens nader onderzoeken en bekijken of dit ons helpt om deze ogenschijnlijke tegenstrijdigheid, met betrekking tot de visie van Paulus op de Wet, in Romeinen, op te lossen.

In de theologie van Paulus heeft iedereen gezondigd en mist iedereen de heerlijkheid van God (Romeinen 3:23). Zonde wordt volgens Paulus gedefinieerd als het overtreden van de Wet van God (Romeinen 7:7). De Wet openbaart onze zonde zodat "geen vlees voor Hem gerechtvaardigd (zal) worden" (Romeinen 3:20). De straf voor de zonde is de dood (Romeinen 6:23; 7:5). Als we zondigen - als we de Wet van God overtreden - ontvangen we volgens de Wet de doodstraf.

Voordat we tot geloof kwamen in Christus en zijn "gestorven" door Zijn dood, werden we gevangen gehouden door de zonde en terecht veroordeeld (Romeinen 6:6, 16, 20-23). We kunnen niet bij Christus horen, noch vrucht dragen voor God, terwijl we onder de veroordeling van de Wet stonden. Waarom? Omdat we volgens Paulus slaven waren van de zonde. Overweeg eens deze parallelle passages in Romeinen:

Romeinen 6:1-2

Wat zullen wij dan zeggen? Zullen wij in de zonde blijven, opdat de genade toeneemt? Volstrekt niet! Hoe zullen wij, die met betrekking **tot de zonde gestorven** zijn, nog daarin leven?

Romeinen 6:6-7

Dit weten wij toch, dat **onze oude mens met Hem gekruisigd is**, opdat het **lichaam van de zonde** tenietgedaan zou worden en wij niet meer als slaaf de zonde zouden dienen. Want wie **gestorven is**, is rechtens vrij van de **zonde**.

Romeinen 6:11

Zo dient ook u uzelf te rekenen als **dood voor de zonde**, maar levend voor God in Christus Jezus (Messias Jesjoea), onze Heere.

Romeinen 6:20-22

Want toen u **slaaf van de zonde** was, was u vrij ten aanzien van de gerechtigheid. Wat voor vrucht dan had u toen van de dingen waarover u zich nu schaamt? Immers, het einde daarvan is de **dood**. Maar nu, **van de zonde vrijgemaakt** en aan God dienstbaar gemaakt, hebt u uw vrucht, die tot heiliging leidt, met als einde eeuwig leven.

Nogmaals, deze parallelle passages geven aan dat de "wet" waarnaar Paulus verwijst in Romeinen 7:4 nauw verbonden is met zonde en het gevolg ervan - de dood. Wat Paulus in Romeinen 6 duidelijk wil maken is dat we geen twee heren kunnen dienen, net zoals in Romeinen 7, waarbij een vrouw niet met twee mannen tegelijk getrouwd kan zijn. We kunnen niet zowel Christus als de zonde dienen. We moeten worden verlost van onze vorige meester - de zonde - om onze nieuwe meester - Christus - te dienen. Zoals Paulus schrijft:

Romeinen 6:16-18

Weet u niet dat aan wie u uzelf als slaaf ter beschikking stelt tot gehoorzaamheid, u slaaf bent van wie u gehoorzaamt: óf van de zonde, tot de dood, óf van de gehoorzaamheid, tot gerechtigheid? Maar God zij dank: u was wel slaaf van de zonde, maar nu bent u van harte gehoorzaam geworden aan het voorbeeld van de leer waaraan u overgegeven bent. En, vrijgemaakt van de zonde, bent u dienstbaar gemaakt aan de gerechtigheid.

Hoe werden we verlost van onze vorige meester en in staat gesteld om God te dienen? We zijn "gestorven voor de zonde" door Christus. Omdat we zijn "gestorven", worden we niet langer gevangen gehouden door de zonde en staan we niet langer onder de veroordeling van de Wet. Daarom worden we niet langer verhinderd om bij Christus te horen en vrucht te dragen voor God. Zoals de christelijke geleerde John Stott opmerkt:

... Wat betekent het dat we zijn *gestorven voor de Wet*? De uitdrukking herinnert ons aan de gelijkaardige uitspraak dat we "gestorven zijn voor de zonde" (Romeinen 6:2). Ze lijken inderdaad hetzelfde te betekenen. Want als sterven aan de zonde betekent de we de straf ervan dragen, namelijk de dood, dan is het de Wet die deze straf voorschrijft. Daarom betekent sterven aan de zonde hetzelfde als sterven aan de Wet. Allebei betekenen ze dat door deelgenoot te zijn van de dood van Christus, de vloek of veroordeling van de wet op de zonde is weggenomen.

-John Stott, *Romeinen* (Downers Grove, IL: InterVarsity Press, 1994), blz 194

Een meer accurate interpretatie van Romeinen 7:4 lijkt te zijn dat de gelovigen niet voor de Wet zelf zijn gestorven, maar eigenlijk voor de zonde en de dood. Dus net zoals de wet van het huwelijk niet van toepassing is op een weduwe, is *de veroordeling* door de Wet *van zondaars* niet van toepassing op degenen die met Christus zijn "gestorven". In het voorbeeld van Paulus vertegenwoordigt de huwelijkswet de *veroordelende functie* van de wet.

Deze interpretatie komt veel meer overeen met de andere uitspraken van Paulus over de Wet in Romeinen. Paulus zegt niet dat we zijn gestorven voor de Wet, omdat de Wet voor ons niet langer een belangrijke instructie is in gerechtigheid (2 Timotheüs 3:16). Nee, Paulus zegt dat de straf voor onze zonde niet langer op ons van toepassing is omdat we al met de Messias zijn gestorven. We zijn niet langer slaaf van de zonde. Daarom zijn we nu vrij om bij de Messias te horen en goede vruchten te dragen voor God.

Laten we verdergaan:

Romeinen 7:5

Want toen wij in het vlees waren, waren de hartstochten van de zonden, die geprikkeld worden door de wet, in onze leden werkzaam om vrucht te dragen voor de dood.

Hier verwijst Paulus naar de tijd dat we "in het vlees leefden", dat wil zeggen, voordat we in de Messias gingen geloven. Terwijl we ongelovigen waren, die in het vlees leefden, waren we slaven van de zonde (Romeinen 6:6). Maar onze slavernij aan de zonde eindigde toen we stierven met de Messias. Nu leven we als "zij die van de dood tot het leven zijn gebracht" (Romeinen 6:13). In plaats van slaven te zijn van de zonde, zijn we slaven geworden van de gerechtigheid (Romeinen 6:17-18).

Wat bedoelt Paulus als hij zegt dat onze hartstochten van de zonden worden "geprikkeld door de wet" toen we in het vlees leefden? In Romeinen 8:7 zegt Paulus dat de geest die wordt beheerst door het vlees vijandig staat tegenover God en weigert om zich te onderwerpen aan Zijn Wet (Romeinen 8:7). Hier verergert de Wet paradoxaal genoeg het verlangen van ons vlees om ongehoorzaam te zijn aan de Wet van God. Zoals Douglas Moo schrijft:

Zoals Paulus uitgebreid uitlegt in (Romeinen) 7:7-11, wekt de wet de zonden op, tijdens het uiteenzetten van de maatstaf van God, vanwege de aangeboren opstandigheid van de mens om te rebelleren tegen God.

-Douglass Moo, *Romeinen* (Grand Rapids, MI: Eerdmans, 1996), blz 420

Toen we slaven waren van de zonde, kwam ons vlees in opstand tegen de Wet. Daarom kon de Wet ons alleen maar veroordelen. De Christelijke geleerde Kline Snodgrass heeft enkele interessante inzichten:

De wet kan de wet van de zonde en de dood zijn of de Wet van de Geest van leven (Romeinen 8:2). Daarom had Paulus een positieve kijk op de Wet, maar de Wet was een hulpmiddel. Het heeft op zichzelf geen kracht (Romeinen 8:3); het zou eerder kunnen worden overgenomen en worden gebruikt door de zonde of het zou rechtmatig kunnen worden gebruikt in de sfeer van Christus, de Geest en het geloof. In de sfeer van de zonde heeft de Wet een lagere heerser. Ze is negatief en veroorzaakt de dood, maar in haar bedoelde sfeer is ze de uitdrukking van de wil van God en is ze voor het leven (Rom. 8:7; 7:10) ... Paulus zal niet toegeven dat er iets negatiefs is aan de Wet zelf. In plaats daarvan werkt de zonde door het vlees en gebruikt het de Wet om daarmee de dood te veroorzaken.

-Kline Snodgrass, "Spheres of Influence: A Possible Solution to the Problem of Paulus and the Law," *JSNT* 32 (1988): blz 93-113

Dus nogmaals, volgens Paulus is de Wet op zich goed. Maar de Wet kan door het vlees worden overgenomen om zo de dood teweeg te brengen. Dus Paulus lijkt bij deze gedachte te zeggen dat tijdens onze slavernij aan de zonde, deze zonde de Wet heeft gebruikt om ons te veroordelen. Ons vlees - dat wil zeggen, onze vleselijke neiging om te zondigen en in opstand te komen tegen de Wet van God (Romeinen 8:7) - maakt ons een slaaf van de zonde.

Verderop in dit hoofdstuk spreekt Paulus over zijn eigen worsteling met de zonde en hoe zijn vlees de Wet van God niet wilde gehoorzamen (Romeinen 7:7-20). Paulus beschrijft deze strijd als een "oorlog" tussen het verlangen van zijn geest om God te gehoorzamen en het verlangen van zijn vlees om te zondigen (Romeinen 7:15, 22-23). Zijn frustratie dwingt hem om het uit te schreeuwen; "**Ik ellendig mens, wie zal mij verlossen uit het lichaam van deze dood?**" Hij geeft meteen antwoord op zijn eigen vraag: "**Ik dank God, door Jezus Christus (Jesjoea de Messias) onze Heere**" (Romeinen 7:24-25).

Wat heeft de Messias gedaan om Paulus - en ons - te verlossen van dit lichaam van de dood? Paulus legt vervolgens uit dat het werk van de Messias aan het kruis ons heeft bevrijd van de slavernij van de zonde en de dood, toen we ons bij Hem aansloten in de dood. De Geest heeft ons toen opgewekt tot leven en de kracht gegeven om in gehoorzaamheid aan de Wet te kunnen leven. De Messias heeft ons bevrijd van het bedenken van het vlees, toen we slaven waren van de zonde en veroordeeld tot de dood. Hij bracht ons over naar het bedenken van de Geest (Romeinen 8:1-11). In plaats van de dood ontvangen we nu de zegeningen van de Wet, omdat we de Wet toepassen als dienaren van de Messias, en daarom als rechtvaardige mensen, niet als zondaars.

Dit brengt ons bij het laatste vers in onze studie:

Romeinen 7:6

Maar nu zijn wij ontslagen van de wet, gestorven aan dat waaraan wij vastgebonden zaten, zodat wij in nieuwheid van Geest dienen, en niet in oudheid van letter.

Wat bedoelt Paulus als hij zegt dat we ontslagen zijn van de wet? Het is onwaarschijnlijk dat hij bedoelt dat we ontslagen zijn van het gehoorzamen van de Wet van God. Nogmaals, Paulus zegt dat degenen die naar de Geest wandelen, voldoen aan de rechtvaardige eisen van de Wet (Romeinen 8:2-4), terwijl degenen die naar het vlees wandelen, weigeren om zich te onderwerpen aan de Wet van God (Romeinen 8:7). Dus wij, die "dienen op de nieuwe manier van de Geest", vervullen de eis van de Wet. Hoe zouden we dan tegelijk kunnen worden "ontslagen" van diezelfde eis? Dat zou een contradictie zijn.

Een betere interpretatie is dat we ontslagen zijn van *de veroordeling van de Wet*, die rechtmatig was uitgesproken over de zondaars. Dat wil zeggen, omdat we met de Messias zijn gestorven, zijn we bevrijd van onze slavernij aan de zonde en de veroordeling die zonde over ons teweegbrengt. De veroordelende functie van de Wet heeft geen vat meer op ons, die in de Messias zijn.

Nu we aan de zonde zijn gestorven, zijn we in staat om "**in nieuwheid van Geest (te) dienen, en niet in oudheid van letter**". In deze context verwijst de "**oudheid van letter**" naar het oude leven van de slavernij aan de zonde. Zoals Paulus elders zegt: "**want de letter doodt, maar de Geest maakt levend**" (2 Korinthe 3:6). Toen we slaven waren van de zonde, kon de Wet ons alleen maar veroordelen. Het kan ons niet rechtvaardig laten leven.

Daarom was het nodig dat de Messias ons bevrijdde van onze slavernij van de zonde, zodat we Hem konden toebehoren. Nadat we zijn bevrijd van onze slavernij aan de zonde en de veroordeling door de Wet, zijn we nu vrij om op een nieuwe manier te dienen. Deze nieuwe weg van de Geest stelt ons in staat de Wet van God te gehoorzamen (Jeremia 31:33; Ezechiël 36:27; vgl. Romeinen 8:4).

Paulus zegt niet dat de Geest de Wet heeft vervangen of dat er iets mis is met de Wet zelf. Nogmaals, het probleem is dat, zonder het innerlijke werk van de Geest, de Wet ons alleen maar kan veroordelen omdat we slaven zijn van de zonde. De Wet is "[krachteloos door het vlees](#)" (Romeinen 8:3). Dus zal het dienen "[in \(de\) oudheid van letter](#)" ons geen goed doen. We hebben de Geest nodig als we echt aan de rechtvaardige eis van de Wet willen voldoen (Romeinen 8:4).

Zoals de christelijke geleerde J. Brian Tucker schrijft:

Geleerden die Romeinen 7:4, 6 claimen als bewijs dat Paulus denkt dat de Wet van Mozes in zijn geheel is achterhaald of overbodig gemaakt, hebben hun claim waarschijnlijk overdreven. Sterven en verlost worden van de Wet betekent vrij zijn van de veroordelende effecten ervan, waardoor de gerechtigheid nu mogelijk wordt gemaakt door Christus. De vloek, inclusief de moeilijkheden van ons dagelijks leven, wordt opgeheven door de Geest, maar niet op een manier waarop het leven in de Geest de Wet overbodig maakt of resulteert in een wetteloos (los van de Wet) bestaan.

-J. Brian Tucker, *Reading Romeinen After Supersessionism: The Continuation of Jewish Covenantal Identity* (Eugene, OR: Wipf and Stock, 2018), blz 112-113

Samenvattend, wanneer Paulus zegt dat de gelovigen zijn gestorven aan en verlost van de Wet, bedoelt hij dat we zijn gestorven aan de zonde en zijn verlost van de veroordeling van de Wet voor de zonde. Zoals de huwelijkswet niet van toepassing is op een weduwe, is *de veroordeling van zondaars*, door de Wet, niet van toepassing op degenen wiens zonden zijn vergeven. De gelovigen zijn in hun dagelijkse leven ook bevrijd van de macht van de zonde. De Wet zelf kan er niet voor zorgen dat we rechtvaardig leven. Zo heeft God ons de Geest gegeven, die ons in staat stelt om aan de rechtvaardige eis van de Wet te voldoen. In plaats van de Wet af te schaffen, helpt het dienen op de nieuwe manier van de Geest ons om de Wet te houden.

Dus, leert Romeinen 7:1-6 ons dat de Wet geen zeggenschap meer heeft over het leven van christenen? Helemaal niet. Jesjoea en Paulus zijn het helemaal met elkaar eens. De Wet is net zo relevant als altijd, en we doen er goed aan deze te bestuderen en in ons leven toe te passen met behulp van de Heilige Geest.

We hopen dat je van dit onderwijs hebt genoten. En vergeet niet om alles te onderzoeken.

Sjalom, dat Jahweh u mag zegenen in uw wandel in het volledige Woord van God.

Voor meer informatie of andere studies, verwijzen wij je naar onze website www.testeverything.net

EMAIL: Info@119ministries.com (USA); info@119ministries.nl

FACEBOOK: www.facebook.com/119Ministries; www.facebook.com/119ministriesnederland

WEBSITE: www.TestEverything.net & www.119ministries.nl

TWITTER: [www.twitter.com/119Ministries# \(USA\)](https://www.twitter.com/119Ministries#(USA))